

Saarna laskiaissunnuntai 10.2.2013, Karjasillan kirkon uudelleen vihkiminen

"Me menemme nyt Jerusalemiin". Jos Jeesus olisi sanonut, minä menen, olisi oppilaille jäänyt sivustaseuraajan rooli. Jeesuksen seuraaminen ei ole etäistä tarkkailua. Seuraaminen on laskeutumista katsomosta näyttämölle. Seuraaminen on osallisuutta, oman polun jakamista. Me menemme nyt Jerusalemiin. Aikanaan Jeesus lausui nämä sanat sisäpiirille. Tieto siitä, mitä väistämättä tulee tapahtumaan, oli taustoitettu. Ja kuitenkin oppilaiden vastaus on täydellinen ymmärtämättömyys. He eivät käsitä mitään Mestarin sanoista. Sisäpiiritietoa on jaettu. Mutta sisäpiiri ei ole kartalla. Missio ei ole hahmottunut.

On historiallinen tosiasia, että Jeesuksen kärsimyksen ja kuoleman merkitys valottuu vasta hänen ylösnousemuksensa kautta. "Seuraa minua!" Nämä ovat Jeesuksen ensimmäiset ja viimeiset sanat Pietarille, joka toistamiseen hätäilee seuraamisesta saatavan palkkion perään. Ensimmäisen kerran hän kuulee Mestarin kutsun Gennesaretin järven rannalla. Hän jättää verkkonsa. Hän seuraa Jeesusta. Viimeisellä kerralla Ylösnoussut kohtaa Pietarin samoilla tulilla, jälleen tutun järven rannalla. Pietari on palannut vanhaan ammattiinsa. Mestari kutsuu vielä kerran: Seuraa minua! Seuraamisen hinta on marttyyrikuolema. Pietari ristiinnaulittiin pää alaspäin 60-luvun alun Roomassa. Hänen kohdalla seuraaminen merkitsee hyvin konkreettisesti uskallusta elää ja kuolla yhdessä Kristuksen kanssa.

Jeesuksen kutsu on edelleen sama. Uskalla elää ja kuolla yhdessä minun kanssani. Jumalan vastaus kutsun vastaanottajalle on osallisuus armosta ja ikuisuudesta.

Jeesuksen sanat "sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi" uudistavat ja eheyttävät elämää. Hän lausuu ne sinun tähtesi, mutta aina myös siksi, että saat voimaa lähimmäistäsi palvelemaan rakkauteen.

Tässä ajassa on uskonnollisuutta, joka lupaa katteettomia. Ota Jeesus elämäsi, niin menestyt. Hymyä huuleen! Keep smiling! Tällaisilla lupauksilla ei ole mitään tekemistä Uuden testamentin Vapahtajan kanssa.

Ristinmies ei lupaa seuraajilleen helppoa elämää. Hän sanoo: "Maailmassa teillä on ahdistus". Hän ei lupaa poistaa ahdistusta, mutta hän lupaa jakaa kipumme. Hän lupaa, että hänen seurassaan vaikeallekin elämälle löytyy mieli ja tarkoitus.

"Kantakaa toistenne kuormia niin te täytätte Kristuksen lain". Näissä apostoli Paavalin sanoissa kiteytyy kristityn tehtävä tässä maailmassa.

Tarttuminen velvoitteisiin, vaatimuksiin ja haasteisiin toisen ihmisen hyvän elämän edistämiseksi merkitsee omasta mukavuudesta tinkimistä. Oikeudenmukaisuus ja rakkaudellinen elämä eivät edes vähimmäissä määrin toteudu ilman taistelua.

Tämä maailma ei muutu yhteisvastuukeräyksellä eikä muilla mittavilla ponnisteluilla saati ohjelmajulistuksilla taivaaksi. Ja kuitenkin on samanaikaisesti totta, että paremman huomisen toivo täällä Oulussa ja muualla riippuu siitä, välitämmekö me toisistamme.

Jotkut ajattelevat, että on olemassa jokin muusta todellisuudesta irrallinen uskonnollisen elämän saareke. Uskonnollinen maailma johon kuuluu uskonnollinen kieli, kuten puhe kilvoittelusta ja kuuliaisuudesta. Kuitenkin meillä on täällä vain tämä yksi todellisuus, juuri tämä maailma, jossa me elämme, liikumme ja olemme. Tämä on Jumalan maailma.

Juuri tänne, tavallisuuteen, kuuluu kilvoittelu kuuliaisuudessa Jumalan tahdolle. Käytännössä kuuliaisuus merkitsee suostumista vastuullisuuteen. Kuuliaisuus on suostumista ihmiseksi, joksi Jumala on sinut tarkoittanut. Kilvoittelu ymmärretään herkästi jonkinlaiseksi suoritukseksi. Tästä ei kuitenkaan ole kysymys. Elämän tarkoitus ei ole suorite eikä läpäisy. Elämän tarkoitus on kokonainen elämä, jonka Jumala on sinulle lahjoittanut.

Kokonaiseen elämään kuuluu vaivannäköä, mutta myös iloa ja lepoa. Saako elämään sisältyä myös kaunista turhuutta? Kaunis turhuus on käsite, jolle kirjailija Mika Waltari tunnetusti antoi hyvin myönteisen sävyn. Ovatko tämän kirkon uudistukset kaunista turhuutta - vai kenties tuhlausta? Ehkä jotain tulee uuteen valoon, kun muistamme mitä Jeesukselle tapahtuu pienessä Betanian kylässä matkalla Jerusalemiin. Hän kohtaa naisen, joka vuodattaa pullollisen aitoa, hyvin kallista nardusöljyä Jeesuksen päähän. Naista paheksutaan. Millaista voiteen haaskausta! Öljyn olisi voinut myydä ja antaa rahat köyhille. Jeesus puolustaa naista ja sanoo: "Totisesti: kaikkialla maailmassa, missä ikinä evankeliumin sanoma julistetaan, tullaan muistamaan myös tämä nainen ja kertomaan, mitä hän teki."

Kaunis turhuus, vaikkapa mahdollisuus nauttia Herran huoneen ihanuudesta täällä Karjasillan kirkossa, on Jumalan lahja.

Betaniassa Jeesus saa hetken levähtää ja nauttia kauniista turhuudesta.

Päivän evankeliumissa on toisenlainen ihmisen kohtaaminen. Sekin tapahtuu matkalla Jerusalemiin. Jerikon tien laidalla huutaa sokea kerjäläinen. Ihmisen huuto, armahda minua, tulee kuulluksi. Jokaisessa messussa, tässäkin palveluksessa, solistin huudosta tulee yhteisöllinen laulu, "armahda meitä". Jerikon mies saa näkönsä. Hän lähtee seuraamaan. Hän ylistää ja kiittää. Tänään myös ylistys ja kiitos on yhteisöllinen laulu, "me kiitämme, me ylistämme Jumalaa". Jos usko on heittäytyvää luottamusta Jumalan hyvyyteen, ojentautumista sen mukaan mikä ei näy, niin eikö matkalla olo ole tarpeeksi? Eikö se riitä? Päämäärä, taivas, on kokonaan Jumalan asia. Kerran usko muuttuu näkemiseksi kasvoista kasvoihin. Toivo muuttuu kaipuun täyttymykseksi. Rakkaus ei muutu. Rakkaus ei koskaan katoa. Rakkaus on Jumala.